

Sygn. akt I CSK 596/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa C. B.

przeciwko W. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 lutego 2021 r., sygn. akt I AGa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód C. B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], oddalającego apelację skarżącego od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o zapłatę przeciwko W. M..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w

przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał jej oczywistą zasadność. W uzasadnieniu tego stanowiska powód przedstawił wywód dotyczący ustaleń faktycznych i oceny dowodów Sądu Apelacyjnego, stwierdzając, że przyjął on „za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w B. bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym”. Skarżący stwierdził również, że „sprawa została rozpoznana biorąc pod uwagę tylko twierdzenia pozwanego, które nie mają oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

W sprawie nie wykazano wystąpienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w opisanym wyżej rozumieniu. Argumentacja skarżącego, zamiast

wyvodu prawnego charakteryzującego się opisanymi wyżej cechami, stanowiła w istocie polemikę z poczynioną przez Sąd drugiej instancji oceną dowodów oraz wywiedzionymi z tych dowodów faktami. Powołanie się skarżącego na rzekomy brak merytorycznych rozważań Sądu drugiej instancji odnoszących się do zarzutów apelacji nie koresponduje z wnioskami wynikającymi z analizy motywów zaskarżonego wyroku; Sąd Apelacyjny poświęcił bowiem tym kwestiom obszernie wywody, zawarte na s. 11-17 uzasadnienia wyroku. W istocie Sąd ten, poza historycznym (sprawozdawczym) elementem uzasadnienia, obejmującym m.in. przytoczenie bardzo obszernych zarzutów apelacji, zawarł w uzasadnieniu swojego orzeczenia wyłącznie merytoryczne rozważania dotyczące zarzutów sformułowanych w apelacji. Skarżący może nie zgadzać się z tymi rozważaniami, jednakże podawanie w wątpliwość ich istnienia budzi podstawowe zastrzeżenia.

W pozostałym zakresie wywody skarżącego sprowadzały się w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów Sądu Apelacyjnego. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Jest przy tym rzeczą jasną, że zarzuty niedopuszczalne nie mogą wpłynąć na zasadność skargi kasacyjnej, a tym bardziej świadczyć o oczywistej zasadności takiej skargi. Wskazywanie zatem przez skarżącego na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. nie mogło być argumentem na rzecz stanowiska o wystąpieniu przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[as]